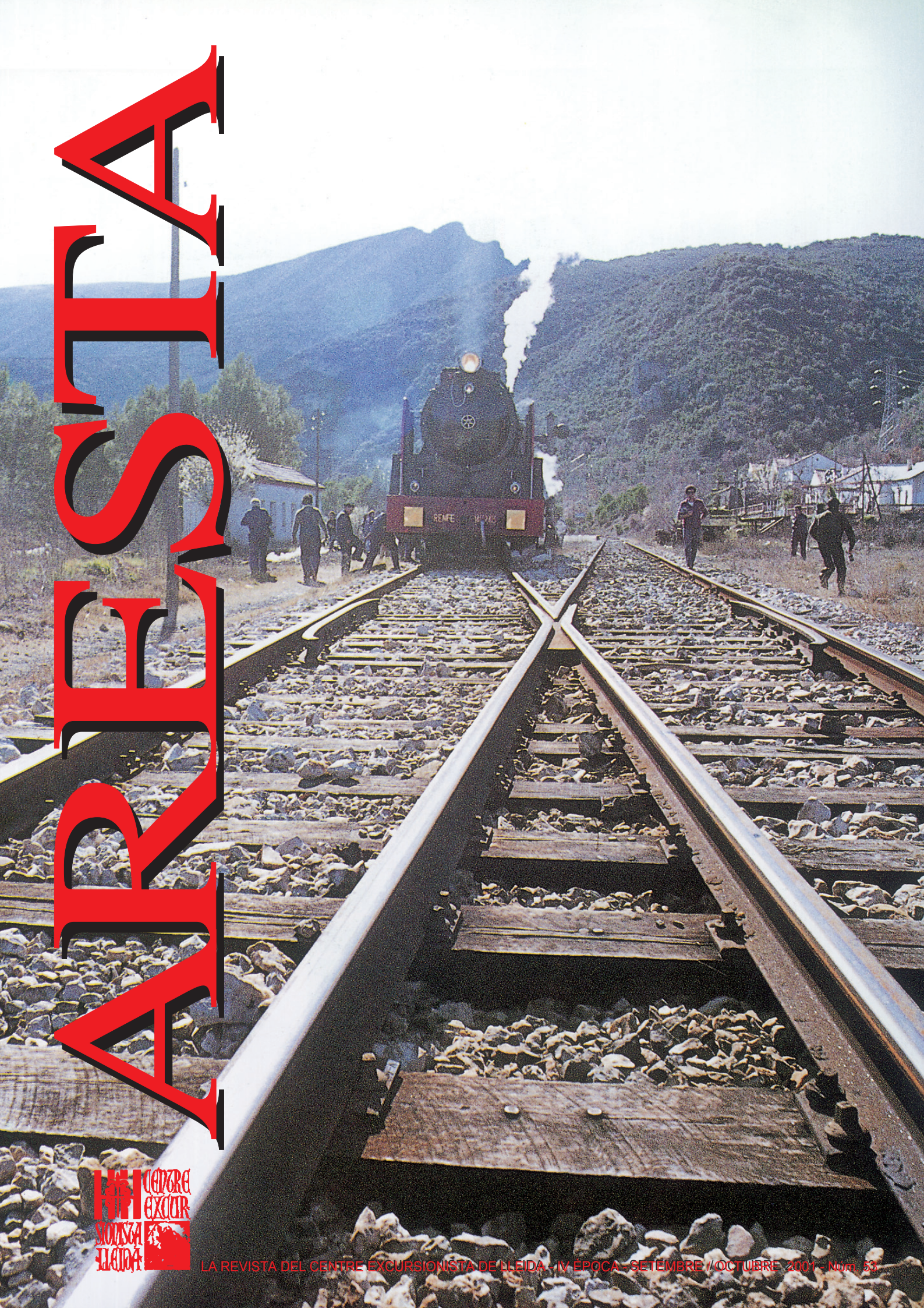

ARRESTA

ARESTA 53
SETEMBRE-OCTUBRE 2001

2

TEMA DE PORTADA
13 DE NOVEMBRE, CINQUANTA ANYS
DEL NOSTRE TREN

Narcís Balagué

4

ALPINISME
NO APTE PER ALS QUATREMILERS

Jordi Climent i Xavi Garcia

5

TORNA LA FURA TRESMILERA

Josep Guàrdia

6

VIATGES
DE VIATGE PER BOLÍVIA (I)

M. Lluïsa Huguet

8

VIDA DEL CENTRE
APUNTS I COMUNICACIONS

9

RAL·LI
EL NOSTRE RAL·LI D'ALTA MUNTANYA

Agustí Ardiaca

10

ESPELEOLOGIA
ANILLOCHLAMYS CATALONICUS

Antoni Satorra i Maria O'Neill

12

CURSES DE MUNTANYA
CAMPIONAT DEL MÓN DE MARATONS
DE MUNTANYA

Òscar Balsells

15

BTT
LA TRANSATLAS: UNA PROPOSTA EXCITANT

Jordi Paül

16

CAIAC
DE SETA A BORDEUS, DE MAR A MAR, 494 KM AMB
CAIAC, DEL MEDITERRANI A L'OCEÀ ATLÀNTIC

Eduard Albasa

EQUIP DE REDACCIÓ: Mercè Ciutat, Josep Lluís Gàzquez, Mercè Gàzquez, Dolors Llordés, Carmina Pardo, Carles Sáez, Núria Solé i Juli Vallory. DISSENY GRÀFIC: Josep Herràndiz. EDITA: Centre Excursionista de Lleida. REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: C/ Comerç, 25. 25007 Lleida. Tel.: 973242329. Fax: 973234497. E-mail: cel@lleida.net. INTERNET: <http://www.lleida.net/clients/cel>. IMPRIMEIX: Arts Gràfiques Bobalà, SL. DIPÒSIT LEGAL: L-39-1958. Tirada 1.200 exemplars. Publicació no lucrativa. El CEL no es responsabilitza de les opinions dels autors. Es permet la reproducció però amb l'esment de l'autor i l'origen. Subscripció de 6 números 2.200 ptes. Preu del número 400 ptes. Impres en paper de cel·lulosa blanquejada sense clor. FOTO DE PORTADA: Estació de Cellers - Òscar Urgelés. COL·LABOREN:

LA PAERIA

Ajuntament de Lleida

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

QUAN EL TGV, O TREN DE GRAN VELO-

CITAT és ja gairebé un fet per a les terres de Lleida, aviat es concretaran els teòrics beneficis socials i econòmics que els dirigents del país han promès, per justificar les grans inversions públiques necessàries per a la construcció d'aquesta costosa infraestructura de transport. Avui dia, per a bé o per a mal, la velocitat és un valor afegit.

En temps passats, la construcció de la línia de ferrocarril Lleida-la Pobla de Segur, devia generar també força expectatives de desenvolupament per a les terres de Lleida i especialment per a les del Pirineu. Encara que el traçat definitiu no fou l'inicialment previst (fins a Saint Giron) i les comarques pirinenques, a una banda de la frontera i a l'altra van veure frustrades part de les seves il·lusions, des de llavors "el tren de la Pobla" ha contribuït amb el que li ha pertocat pel que fa als Pallars. El tren de la Pobla ha estat un referent històric de les comunicacions i relacions de la muntanya amb la plana lleidatana.

L'aposta generalitzada arreu pel transport rodat (i privat) ha estat un fet. La millora de la xarxa de carreteres i els dèficits acumulats al ferrocarril així ho demostren. Aquesta és la realitat, però des de l'ARESTA defensem la permanència del "tren de la Pobla", no només per motius històrics i sentimentals (que també), sinó també per motius estratègics i socials. Les administracions públiques han d'entendre que el rendiment dels serveis públics no només s'ha de valorar en termes econòmics. La inversió en millores i manteniment d'aquesta línia fóra la "palla" del TGV. Podria encabir-se en el famós 1% del pressupost de l'obra amb destí cultural.

13 de novembre, cinquanta anys del nostre tren

Arxiu: Oscar Urgelés

Quan, a finals de l'any passat, l'Ajuntament de la Pobla de Segur va convocar , per celebrar el 50è Aniversari del tren Lleida-la Pobla, una sèrie d'institucions estatals, autonòmiques, la Diputació de Lleida, els ajuntaments, la Cambra de Comerç, una sèrie de col·lectius com els amics del ferrocarril, l'associació ARMF que fan els viatges del tren de vapor , els cercles filatèlics de Lleida i de Barcelona, perquè també són coneixedors del que vol dir aquesta celebració, i tants d'altres que se senten vinculats amb aquest "tren de la Pobla", ho va fer amb el convenciment que podríem tenir un aniversari ben festiu i sobretot prometedor de cara al seu futur.

Semblava que a primers del 2001 podríem començar l'aniversari amb el tan desitjat traspàs a la Generalitat d'aquesta línia, amb l'objectiu de fer-la més operativa i sobretot més racional per a les necessitats dels seus usuaris. Hagués estat un bon començament dels actes commemoratius!

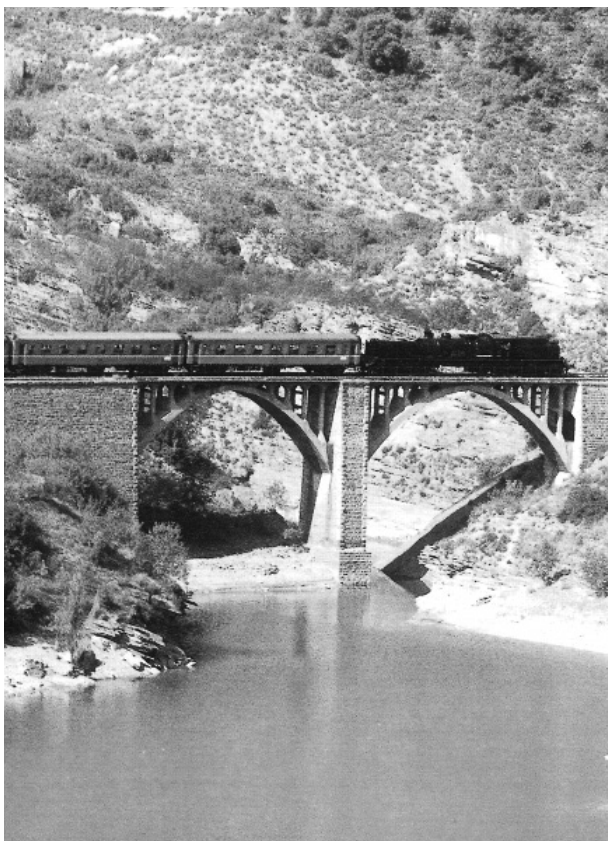
Però no tan sols no va ser així, sinó que un cop més els núvols de funestes tronades van tornar a aparèixer sobre el seu destí, amb noves amenaces.

Els pallaresos i en general la gent de muntanya ja estem acostumats que res se'n dona perquè sí, o perquè ens toca, i tot ho hem de reivindicar una vegada i una altra. Però el que passa i ha passat amb aquest tren, crec que supera tots els rècords de reivindicació presents, passats i que puguin venir.

No faré una cronologia històrica del seu naixement, només vull recordar que se'n va començar a parlar a mitjan 1800, que es va projectar a finals d'aquell segle, que ja és més que el segle passat, i que no va arribar a la Pobla fins al 1951, i això després d'anar a manifestar-se la gent de l'època a cada tram que es completava (Balaguer, Àger, Cellers i Tremp).

Però no van acabar aquí les seves penúries. Tan sols va tenir trenta anys de tranquil·litat, ja que a la primeria dels anys vuitanta va planar el seu tancament per les taules d'aquells que probablement no sabien ni on era la Pobla.

Però sort que aleshores hi havia un poblatà assegut en aquelles taules i que sabia molt bé què representava el tren de la Pobla per a les nostres comarques, perquè mai no ha oblidat la seva terra.

Arxiu: Óscar Urgelés

Arxiu: Óscar Urgelés

Ja és hora de dir que en Josep Borrell, un cop més i calladament com és el seu estil i com sempre fa les coses, va tenir molt a veure en el fet que en aquell Consell de Ministres es deixés para otra ocasión la supresión de la línea Lérida-La Poble de Segur, aunque sea altamente deficitaria.

Però bé, ara tenim per endavant un aniversari que volem celebrar amb tota la dimensió que el fet es mereix, i sobretot amb l'advertiment que la nostra dignitat com a poble no permetrà que mai més es posi en dubte el seu futur i, per descomptat, la seva continuïtat.

Animo tota la gent que cregui en l'equilibri territorial i en el dret que tenim tots els pobles de viure dignament, que faci seva aquesta reivindicació i ens ajudi un cop més, que **TOTS JUNTS DEFENSEM EL TREN DE TOTHOM.**

Gràcies a tothom i des d'ara quedeu convidats a celebrar aquest 50è Aniversari del tren de la Poble que és el tren del Pirineu. Us hi esperem.

Narcís Balagué i Bosch

Alcalde de la Poble de Segur

Banc Sabadell

No apte per als quatremilers

Del passat 21 al 28 de juliol, cinc joves del Centre vam assistir a la V Estada per a Joves Alpinistes que organitzava la FEEC al massís de La Vanoise, i més exactament al poble de Pralognan-la-Vanoise. Érem la Laia Acero, el Jaume Clua, el David Bedoya i nosaltres dos. Aquest massís potser no és tan conegut com d'altres (Oberland, Valais, Ecrins, Montblanc...), ja que no hi ha cap 4.000, per això no és apte per als que pateixen la síndrome de la quatremilitis, però això sí, és ben recomanable per a la resta de persones ja que a nivell paisatgístic i tècnic ofereix uns atractius que no tenen res a envejar d'altres massissos alpins. El punt culminant és la Grande Casse, de 3.855 m, i que ofereix una cara N impressionant, amb el Couloir des Italiens, de 800 m i 55°, amb trams de 60°.

Doncs, com dèiem, cinc del Centre, junt amb quinze més d'altres llocs de Catalunya i amb tres instructors de la FEEC, hi vàrem anar

La veritat és que vam tenir un temps excepcional. Set dies de sol, amb alguna nuvoladeta al migdia i només una tarda va ploure.

Així que amb una *meteo* com aquesta no ens podíem permetre el luxe de quedar-nos de braços plegats. Tot just en arribar, i després de quatre breus explicacions, un parell ja van emigrar cap a les altures, a fer la cara N de la Grande Casse, que va coronar amb èxit el dia següent. La resta, el diumenge 22 vam dirigir-nos al refugi de Les Evettes. L'endemà, la Laia, el David, la Laura de Balaguer, el Lluís de Barcelona i nosaltres dos, cap a l'Albaron s'ha dit, de 3.637 m. Els altres van anar a la cara N de la Grande Ciamarella, de 3.676 m. Per a la majoria dels que anàvem a l'Albaron, era el nostre primer contacte amb terreny glacial. Així que, per evitar sorpreses amb les esquerdes, vam fer gairebé tota l'ascensió encordats. Una vegada al coll, una horeta de cresta, i a dalt! Foto de rigor i avall, perquè els núvols venien a buscar-nos (va ser l'únic dia que va ploure). Tots els membres de l'estada aquest dia vam complir els objectius proposats.

El dimarts, tot i que alguns estaven "tocats" per les "agulletes" o per llagues als peus, no va ser pas dia de descans. Uns a fer Le Petit Arcellin, una via d'escalada de 300 m de 5c, uns altres a escalar a Le Grand Marchet, uns altres a fer una via ferrada i una escaladeta que hi havia a deu minuts del càmping, quatre a la Grande Ciamarella (fins aquí tots amb èxit) i un parell a l'Agulla de la Vanoise, que es van haver de retirar a 3 llargs del final perquè la roca estava molt humida.

Dimecres, un altre cop de feina. Uns a l'agulla de La Vanoise (aquest cop amb èxit) i la gran majoria cap al refugi del Col de

Arxiu: Xavi García

Cim de l'Albaron.

la Vanoise per fer la Grande Casse el dia següent. L'endemà, dijous, a les dues de la matinada ja estàvem dempeus. Onze dels que érem van dirigir-se cap a la glacera de la Grande Casse per fer la cara N. La Laia, la Laura i nosaltres dos, la volíem fer per la glacera des Grands Couloirs. Però a uns 3.000 m, tot just on hi ha un pas delicat de 45° de gel, i després d'observar com el Xavi el passava lentament, sentim darrere nostre un soroll trepidant i molts crits. Una allau de roques queia a 20 m de nosaltres, per damunt de la traça que minuts abans havíem fet. Van ser moments de tensió. La veritat és que vam tenir sort, i sobretot la van tenir uns francesos que en aquell moment pujaven, a uns 50 m sota nostre. Ningú no va prendre mal, però d'espantats tant com vulgueu. De les vint persones que hi érem, només dues van continuar, la resta vam decidir retornar.

En arribar al càmping, la Laia i nosaltres dos vam decidir marxar aquella mateixa tarda cap a un altre refugi per fer el divendres Le Sommet de Bellecôte, de 3.414 m, un pic senzill i fàcil, però volíem assegurar almenys un segon cim després del fracàs de la Grande Casse. Per cert, la resta de companys va tenir èxit a l'hora de fer la Grande Casse, i nosaltres l'endemà a la Bellecôte, també.

S'ha de dir que va ser una experiència molt agradable, la gent, encantadora, i la zona, molt bonica, però, com ja hem dit, pels addictes als 4.000's, aquí no n'hi ha, encara que és igualment recomanable.

Si hi ha algú a qui li hem fet venir ganes d'anar -hi, estarem encantats d'explicar-li quatre coses, encara que els llibres i les guies de ben segur seran més exactes i complets.

Jordi Climent i Xavi García

Torna la fura tresmilera

El propassat 1 de juliol, trenta-dos aguerrits tresmilers del Centre Excursionista de Lleida van assolir un dels tresmils més cobejats i desconeguts del Pirineu; es tracta del poc conegut i poc visitat Aneto, situat a prop de la misteriosa i solitària vila de Benasc.

Per aconseguir aquesta fita, se seguí la complicada via de la glacera de Corones i de l'arriscat Pas de Mahoma. L'operació de travessa del delicat pas només durà unes dues hores entre anada i tornada, gràcies especialment a un experimentat escalador del nostre Centre anomenat Seire, que casualment es trobà al bell mig del pas durant les dues hores. Des d'aquí li enviem les nostres felicitacions per l'ajut i per la coincidència de trobar-lo descansant tranquil·lament al mig del famós pas.

També volem dir que, curiosament, aquest anomenat escalador se'l trobà tot sol amb dues tendes en un dels estanys de Corones, i com que l'organització no sabia ben bé quin era l'estany mitjà, es va decidir partir el grup en dues parts per bivaquejar als dos estanys per si de cas. Hem de dir que aquesta pràctica és habitual al nostre Centre, i que es realitza per motius de seguretat, ja que si un dels grups es perd o desapareix, sempre es pot trobar l'altre. És una prova de l'assenyament, on la seguretat està sempre per damunt de qualsevol consideració.

D'altra banda, hem de dir que aquest potent grup de trenta-dos tresmilers ja havien ascendit el mes anterior al Posets com a entrenament previ pel desconegut Aneto. Cal destacar, però, que alguns membres del grup no estigueren prou satisfets i ratllaren més tresmils, com l'Espatlla d'Aneto i la Punta Oliveres. Destaquem també l'acció d'un jove i aguerrit matrimoni del Centre, que probablement treballa a la Universitat de Lleida, que ja s'ha impregnat de la febre tresmilera, així com un vell soci anomenat Juli, del qual es desconeix el cognom i també impregnat de la mateixa febre. També hem de fer esment de la important contribució d'alguns components de l'expedició que realitzaren expressives efusions emocionals al bell mig del Pas de Mahoma, preferint fins i tot romandre abraçats damunt dels blocs de pedra, per raons que desconeixem. Fins i tot hi hagué intents de descordar-se al mig del pas i de no avançar ni retrocedir, sinó romandre immòbils, per raons que tampoc hem pogut descobrir.

Volem també retre homenatge als vells tresmilers Feliu-Guvernau-Charles-Joan Ramon que els propassats anys noranta realitzaren la gesta d'assolir tots els tresmils del Pirineu. La nova generació trentanyera, més algun quarantanyer, com ara l'esmentat Juli, puja amb molta força. Animem als qui varen deixar la cursa

Cim de l'Aneto.

Arxiu: Josep Guàrdia

tresmilera inacabada, que l'acabin d'una vegada per totes i puguem fer la celebració acostumada del setembre.

I també volem fer esment de l'audaç acció de la secció semi-jove (Trullols-Abel) d'ascendir a l'Aneto per la canal Estasén, ja que hagueren d'anar col·locant neu a mesura que ascendien perquè no n'hi havia prou.

En definitiva, va ser una jornada memorable, continuació de la també memorable Posets i que continuarà al mes d'agost al Mont Perdut, dirigida pel company August, i el 8 i 9 de setembre a la Pica, dirigida per l'agosarada cordada femenina Elionor Vilalta-Begoña Capdevila.

Animem tots els socis tresmilers i antitresmilers, senderistes, escaladors, excursionistes de base, montserratins i xirucaires a participar en les properes ascensions, on podeu portar pares i mares, fills i filles, marits i mullers, perquè us acompanyin al camp base.

Els participants foren: Jordi Timoneda, Xavier Olivart, Marta Puyol, Marta Taberner, Marta Comella, Josep Rosinach, Xavier Arriel, Dolors Pericon, Lúdia Tous, Josep Guàrdia, Gemma Esteve, Montse Beltran, Lluís de Balaguer, Josep Massot, Abel Artal, Roman Trullols, Térmens, Juli Vallory, Toni Cots, família d'Albatàrrec, Mª Carme Puig, Andrea, Lluís de Santiago, Elionor Vilalta, Francesc Català, August, Pilar Socies, Pere Moragues, Joan Seire.

Josep Guàrdia

De viatge per Bolívia (I)

Arxiu: Lluïsa Huguet

Laguna Verde i el volcà de Licancabur.

Si es viatja per Bolívia es poden viure situacions que et traslladen a cinquanta o seixanta anys enrere. Si s'observa atentament es té la impressió que el temps s'ha aturat i la gent viu, malgrat els canvis, immersa en un món propi. El país andí més pobre de l'Amèrica Llatina, encara es manté en una situació precària, malgrat les seves grans riqueses i diversitat naturals. L'explicació es troba parlant amb els mateixos bolivians, que des de diverses formes de viure t'expliquen: que si el govern, que si la corrupció, que si el món occidental, que si les tradicions, que si la pobresa... De fet, en tot plegat s'han de trobar les respostes.

Per tant, és un país on és impossible viatjar-hi i no plantejar-te dubtes i qüestions sobre tot allò que vas observant des del teu paper d'"amigo turista". Res no et deixa indiferent.

Conèixer Bolívia era doncs l'objectiu essencial del nostre periple; sobretot gaudir d'una part dels espais naturals que configuren el país. Aquí en teniu unes petites pinzellades i impressions.

Referències sobre Bolívia

Bolívia és l'únic país de l'Amèrica Llatina que no té sortida al mar, fet que ha marcat la seva història i continua essent una reivindicació davant de Xile i Perú. La seva superfície és de 1.098.581 km². Geogràficament és molt divers: en el seu territori s'hi troben serralades, altiplà, planures i selva. Els seus rius (Beni, Mamoré...,) més importants són afluents de l'Amazones.

Té una població d'uns vuit milions de persones, dels quals més d'un 50% són indígenes aimares i quítxues. Aquesta població, que es calcula en un 62%, és la que té un nivell de pobresa més significatiu.

L'agricultura tradicional és l'activitat econòmica bàsica, tot i que el comerç es va estenent de manera important. D'altra banda, ha estat un país miner, gràcies a la seva riquesa en recursos naturals, però com ja és sabut, la seva explotació no ha servit per crear riquesa.

Actualment, la situació política i econòmica és força conflictiva. Una qüestió sempre candent és la problemàtica que es desprèn del fet de ser un país productor de fulla de coca; la conflictivitat que genera és d'una forta complexitat.

Cal destacar també que hi ha una gran manca d'infraestructures viàries, i la sanitat i l'educació no són aspectes que hagin estat abordats pels successius governs. De tot plegat, se'n deriva una situació més complicada, tot i que la democràcia està consolidada i els cops d'estat ja no són un recurs polític.

Fins el passat 6 d'agost, el president era l'exdictador Hugo Banzer, que va dimitir perquè patia un greu càncer. El seu successor, Jorge Quiroga, està obrint una nova etapa marcada per la incògnita.

Durant la nostra estada, vam observar i ens van explicar que en les darreres setmanes s'havia produït un fort moviment camperol, liderat per Felipe Quispe, el 'Mallku' (el Còndor), resultat de la precària situació de vida de la població indígena rural en l'altiplà. El bloqueig de les carreteres havia estat l'arma i el país quasi s'havia paralytitzat; fins i tot hi van haver morts com a conseqüència de l'acció de l'exèrcit per frenar les manifestacions.

De fet, nosaltres vam tenir sort, ja que dies abans de la nostra arribada s'havia signat una treva per negociar amb el govern. De tota manera, vam poder veure, en un dels nostres viatges, els efectes dels bloqueigs en les infraestructures. El sector turístic havia estat un dels més afectats, ja que la mobilitat es va veure limitada durant quasi un mes.

Hores d'ara ja s'ha firmat un acord entre el moviment camperol i el govern del nou president, amb la qual cosa la situació ha millorat.

De tota manera, com en altres països de l'Amèrica Llatina, la debilitat de l'equilibri social i polític n'és, i en serà, una característica essencial, si no canvien molt les coses.

El sud-oest de Bolívia

Un llarg vol, via Frankfurt, ens portà a Santiago de Xile, des d'on vam volar a Calama, al nord de Xile, en ple desert d'Atacama. Aquest vol ja ens va permetre visualitzar un terreny per on ens mouríem durant la primera setmana de la nostra estada en terres andines. Atacama és un espai que impressiona per la seva grandiositat, els colors de la terra, els volcans i la sensació d'estar en un espai que no té fi.

La nostra base inicial d'operacions fou el tranquil i turístic poble de San Pedro d'Atacama des d'on es pot iniciar la ruta cap a Bolívia, traspassant la serralada de volcans que són frontera natural entre els dos països. En aquesta serralada volcànica s'hi compten gran quantitat de cims, entre ells el Licancabur (5.868 m), entre 4.000 i 5.000 m. Volcans que si és té temps poden ser ascendits, però no era el nostre cas. Nosaltres volíem entrar a Bolívia fent la ruta a través del desert altiplànic d'Atacama fins a l'espectacular Salar d'Uyuni.

Però abans, no podíem deixar de conèixer espais com el Valle de la Luna (amb vistes panoràmiques de la serralada) i especialment els guèisers del Tatio ('el vell que plora') a 4.300 m, i on el contacte amb el fred ja ens va preparar pel que havia de venir. Increïble, sense paraules.

Així, doncs, el següent fou embarcar-nos en un Toyota 4 per 4, amb el nostre conductor bolivià, Toribio, que ens guia amb mà hàbil, per les pistes de terra que van de San Pedro a Uyuni, durant tres dies. Els nostres cossos aguantarien els sotracos amb estoica compostura. La veritat és que s'ho val.

Passada la frontera entre els dos països andins, s'entra al Parc Nacional Eduardo Avaroa; la primera visió és la Laguna Verde amb el Licancabur de fons, per seguir per l'altiplà rodejats de volcans, en aquesta època, nevats, passant pels guèisers. El sol de Mañana (a quasi 5.000 m), i amb una gran multitud de llacs en un terreny àrid, diuen, semblant al paisatge de la Lluna. La primera nit es dorm en una espècie d'alber g a la vora de la curiosa Laguna Colorada (4.278 m), generalment plena de flamencs, en altres èpoques de l'any. La segona etapa ens havia ja

Laguna Colorada (Lluïsa Huguet, Pepa Mallol i Jordi Mayor).

Axiu: Lluïsa Huguet

d'aproximar a Uyuni, després d'un trajecte encara més àrid i desèrtic, passant per zones com el Árbol de Piedra i el Valle de las Rocas. El normal és dormir la segona nit en un poble anomenat San Juan, vora ja del Salar. Però en l'hivern bolivià, El Salar queda negat d'aigua, resultat de l'època de pluges, la ruta queda alterada i s'hi ha d'entrar via Uyuni i Colchani. Així la nostra segona nit transcorregué al solitari poble altiplànic Vila Vila, a unes dues hores de la ciutat d'Uyuni. La sensació que la història semblava que s'ha aturat hi és present.

L'endemà el Salar d'Uyuni ens esperava: a 3.650 m i d'una extensió de 10.482 km². En unes 5 hores férem un recorregut per la salina més gran del món, gaudint d'un paisatge nou per a nosaltres: la blancor del desert de sal, contrastat amb espais immensos negats d'aigua, i envoltat de volcans nevats. Els cotxes dels turistes recorren l'espai a tota velocitat per damunt de la salina convertida en una espècie de llac. El més destacable de la visita és l'illa Incahuasi (més coneguda com a Pescado) al bell mig del Salar, plena de cactus de l'espècie *Trichocereus*. A 4.000 m, doncs és troba un dels espais més curiosos de la Bolívia altiplànica, d'una espectacularitat i bellesa especial.

No es pot deixar de parlar d'aquest trajecte sense esmentar la impactant visió del cel que pot observar-se. Les nits a Atacama, sobretot, permeten gaudir d'un dels cels més espectaculars del planeta: la Via Làctia atapeïda d'estels, acompanyada per la Creu del Sud, així com una multitud de constel·lacions, desconegudes per neòfits com nosaltres. La manca de contaminació, així com la gran cúpula celestial que s'estén damunt del desert permeten gaudir d'un espectacle d'estels, que no deixen de fer-te pensar en la petitesa del planeta Terra en el magnífic univers. (CONTINUARÀ)

M. Lluïsa Huguet i Recasens, agost de 2001

Apunts i comunicacions

• **El número de Loteria de Nadal és el 19.641**
Compreu-ne, que tocarà!

Nous socis (benvinguts!):

• Jordi García Pano	Albert Herrero Casas
• F. Xavier Torres Rulló	Óscar Torres Rodríguez
• Alba Torres Rodríguez	Joana Ribes Llevot
• M. Carme Ribé Pallarès	Eric Mas Moncusi

Adquisicions biblioteca:

- *Plaisir West-Oest, 55 Gebiete, sites d'escalades, itinerari d'arampicate (Suisse)* Jürg von Kränel, Filidor
- *Galicja vertical*, Miguel Seoane i Xavier Carreras
- *Dimensione Quarto. Le più belle arrampicate delle Alpi Orientali*, Gigi Signoretti, Vivalda Editori
- *Griecheland, Greece, Klettern und Wandern*, Metoroa
- *Los Picos de Europa, Guía del Macizo Central*. Miguel A. Adrados, Jerónimo López
- *Route Guide Book, Thailand* (escalada), King Climbers
- *Vies ferrades i camins equipats, 56 itineraris a Catalunya, a l'Aragó a Andorra i al Pirineu francès*. Beatriz Forés, Daniel Sánchez, Xavier Sánchez
- *Patagonia, tierra mágica para viajeros y alpinistas*. Gino Buscaini, Silvia Metzeltin. Desnivel
- *Escalade en Pyrénées Centrales*
- *Escalada en nieve y hielo*, Máximo Murcia, Manuales Desnivel
- *Les Pyrénées par les peintres. Cinq siècles de regards d'artistes*. Desnivel, Especial Escuelas 2001

Donacions:

- *Vysoké Tatry-Turisticky Spríevodca*, donat per Josep Balagueró i Núria Solé

- Guia de les excursions a: Mojà, Cardona, Montserrat Primer Congrés Nacional d'Espeleologia, BNC, 5, 6, 7, i 8 desembre cd 1970. Donat per Isasi Malvosa
- *Vulcania*, revista d'espeleologia de Canàries volum 4, Santa Cruz de Tenerife
- *Alpenvereinskarte*, Cordillera Real Nord (Illampu), Mapa E: 1:50.000. Donat per la Lluïsa Huguet
- *Bolivia, a climbing guide*, Yossi Brain. Donat per Joan Roca i Llobet, d'Artesa de Segre
- Es recorda que qui vulgui presentar-se al premi de fotografia Òscar Ribes, encara hi és a temps. La data límit de rebuda d'obres serà el 31 d'octubre. Animeu-vos!
- La marxa de regularitat d'aquest any serà el 18 de novembre a Peramea. Poseu-vos a punt!
- Ens demana la vocalia del grup de joves que fem constar a l'ARESTA que cada divendres es reuneix al Centre per parlar, programar, comentar, passar-s'ho bé... Vejam què en sortirà!
- L'Òscar Balsells i el Manel Solís han merescut la distinció (i corresponent dotació econòmica), en curses de muntanya i escalada respectivament, d'esportistes d'elit per part de la Diputació de Lleida. Enhorabona a tots dos!
- A finals d'octubre el Jordi Marmolejo farà el curs d'escalada. Els interessats estigueu a l'aguait!
- Aquesta és la botiga de l'Òscar Balsells, a Vielha. Diu que als socis del Centre ens farà un 10% de descompte. Aprofitem-ho!

El nostre Ral·li d'Alta Muntanya

El ral·li d'aquest any ha estat marcat pel trist record del de l'any passat... per l'accident que se'n va endur la Blanca, quan la prova estava ja pràcticament finalitzada i amb bon èxit de preparació, de participació i d'execució. En l'edició d'aquest any vam engegar amb una certa manca d'ànim, havent-se de decidir fins i tot si s'organitzava o no; però vam concloure que la continuïtat de la prova era un homenatge a la memòria de la Blanca, també un reconeixement al suport que vam rebre dels companys d'altres entitats i de la mateixa Federació i perquè anàvem cap a la 22a edició d'una activitat que és de les principals en el calendari d'activitats de la nostra entitat....

Així doncs, ens vam posar en marxa gairebé els de sempre, per muntar el Ral·li d'Alta Muntanya del 2001, elegint un paratge prou atractiu per participar, prou conegut i a l'abast per facilitar la tasca de preparació, accés dels controls, etc. Ens vam encarar cap a la vall del Besiberri. Aquesta vall, orientada a ponent, preciosa i tancada per tota la cresteria que des del Tuc de la Contesa al nord, passant pels Besiberris, Abeller, Punta Senyalada, fins a l'Escobedieso al sud, ens brindà uns itineraris adients i amb desnivells considerables quan la sortida és des del Pla de les Nou Fonts, com era el cas; aquests desnivells fins als cims van fer adient la retallada de l'itinerari de bronze a poc menys de 1.000 m, motiu pel qual el seu sostre no va ser un cim, sinó la balconada sobre l'estanyet superior de Besiberri, accessible per tothom i sense cap dificultat tècnica; aquest itinerari el van escollir un total de 12 equips. Els primers en completar-lo van ser els germans Bernadó (3 h 30 min) seguits dels germans Gàzquez (4 h 49 min); amb dos equips en categoria infantil y del nostre Centre (joves promeses?).

L'itinerari d'or seguia la cresta dels Besiberris de nord a sud, fins a l'Abeller; era l'itinerari competitiu i alpi per excel·lència i el van escollir 15 equips, la major part corredors de la Copa Catalana de Ral·lis d'Alta Muntanya, del qual, un any més, el nostre ral·li formava part. Els primers classificats i per tant, guanyadors absoluts de la prova van ser Lluís Trbalon i José Martínez Galera, amb dos del AEC/Cims i van arribar amb un temps de 5 h 30 min; els segons foren els germans Albets Colilles, del CE Solsonès, amb 5 h 40 min. Sis equips van escollir l'itinerari d'argent que pels colls de Trescazes pujant i d'Abellers baixant, accedien als pics Besiberri Sud i Abellers; un itinerari molt respectable, de franca característica

pirinenca i amb força ambient; els primers a completar -lo van ser els germans Tebe (AEC/Cims), sèniors, amb un temps de 6 h 21 min.

El dia va ser perfecte, els recorreguts es van poder fer sense incidències remarcables; només demores per arribades fora de control que van provocar retards en el repartiment de premis, tothom prou content, el dinar de cloenda a l'Hotel Montsant de Vilaller molt satisfactori i cap a casa, pensant en el ral·li de l'any que ve, de ben segur que amb saba nova.

Reflexions:

- Els equips familiars semblen funcionar (primers i segons del bronze, primers d'argent i segons en or), tampoc cal precipitar interpretacions ni conclusions.
- L'activitat a muntanya es torna cada cop més competitiva i no només amb la pròpia capacitat, sinó competència pura i dura, valorada amb minuts, punts, nivells, classificacions..., que cal acceptar, però, amb sentit crític i pensant que l'entorn natural és molt més que un estadi o que un immens rocòdrom.
- L'activitat a muntanya sembla deprecia-se per a la gran majoria de mortals, que veiem que allò que clàssicament suposa un esforç, un repte personal i un respecte al risc, ara es fa en un tres i no res, per uns atletes entrenats que amb un equipament mínim fan uns itineraris fantàstics en un temps ridícul...
- L'activitat a muntanya, des de l'esperit excursionista, és quelcom més que trescar muntanyes amb esforç físic... és també la descoberta, les sensacions, la percepció, el regust, els comentaris.... (bé, cal mantenir un cert romanticisme, no?)
- El ral·li de muntanya no ha de ser només una prova competitiva, sinó també un dia de trobada de gent que en diferents nivells fem muntanya. Tots els participants surten en una classificació, però la major part no opten a ser els primers de la llista; probablement els darrers s'ho passaran igual de bé (potser fins i tot millor). És per això que crec que el ral·li ha de continuar, però pensant cada cop més en els principals i més nombrosos participants... aquells que no aspiren a guanyar però que passaran un bon "dia de muntanya".

Agustí Ardiaca

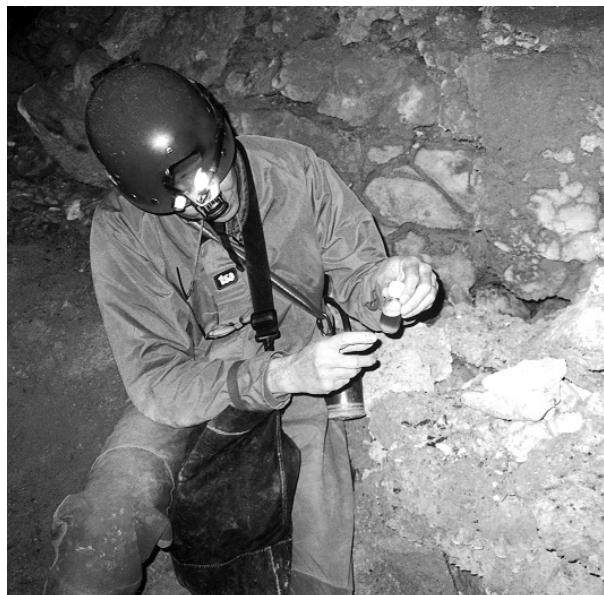
Anillochlamys catalonicus

Al principi de 2000 es va rebre una trucada telefònica al Centre preguntant per algun membre del Grup d'espeleològic que hagués fet campanya al Montsant. El senyor que trucava li havia caigut a les seves mans la revista número 5 de la nostra *Grallera* i estava interessat a buscar un animaló que viu dintre les coves. Volia ampliar la zona en què aquest inicialment es trobava, però volia la nostra col·laboració perquè li fèssim de guia ja que l'orografia del Montsant és bastant complicada i no hi havia estat mai. Nosaltres no hi vam posar cap problema, al contrari, estàvem encantats de poder saber quin tipus de fauna hi viu dins les coves que anem trobant i catalogant. A l'octubre, el Florentino Fadrique, aquest és el nom de l'afecionat a la bioespeleologia, va venir a visitar-nos al Centre i ens va descriure l'animaló en qüestió, ja que abans de començar una recerca s'ha de saber el que es vol trobar.

Amb la informació proporcionada en aquella visita vaig preparar un itinerari per anar a visitar el màxim de llocs possibles per tal de poder aprofitar el dia. Fins el 25 de febrer de 2001 no vam or ganitzar la sortida. Ens trobàrem al bar "El Cellar" d'Ulldemolins, centre de control, operacions i plans estratègics. Entre les engrunes de l'esmorzar, vi i cervesa vaig presentar el meu pla de recerca i captura, descrivint la ruta prevista. Tot caminant cap al primer avenc es va anar desgranant la moguda. Junt amb el "Floren" també va venir un biòleg que treballa de conservador al Museu de Zoologia de Barcelona, el senyor Oleguer Escolà, que tot aproximant-nos a la primera cavitat ens anaven informant de les dimensions, forma i característiques amb molt d'entusiasme. Ens assabentàrem que no era un animal de dimensions colossals ans al contrari, però no per això vam perdre l'interès per trobar-ne.

Després d'una hora i mitja de caminar arribàrem al primer avenc previst, El Forat del Vent. La primera impressió dels biòlegs no era molt bona, ja que aquest animaló necessita una humitat del 98% i el Forat del Vent, a causa de la seva estructura tectònica (com la majoria de forats de la zona) no hi arribava. Vam estar buscant aproximadament uns tres quarts d'hora i no en vam veure cap. Els biòlegs decidiren posar -hi trampes a fi de poder certificar si en aquella cavitat hi vivia l'animaló. Les trampes emprades per capturar -los eren de dues classes: l'una era una barreja de cervesa i vinagre i l'altra de formatge. Ja es veurà el resultat dels seus gustos or ganolèptics, quan s'hi torni per comprovar si n'hi ha caigut cap a les trampes.

De moment l'excursió no prometia molt i seguïrem l'itinerari previst. Visitàrem l'avenc de la Cabra: res. Baixàrem pel dret cap a l'avenc dels Ventadors: tampoc res. Ja a la tarda, una

Arxiu: Antoni Salorra

Preparant trampes.

mica desmoralitzats anàrem a l'avenc del Moliner com a mínim a visitar la família Montlleó (vegeu ARESTA número 25, "Avenc del Moliner"). Començava a ésser tard i feia molt de fred. La pujada va ésser molt dura ja que després de quasi cinc anys de no haver-hi estat ningú, no hi havia ni la més mínima traça de camí, però malgrat que ens vam punxar i esgarrinxar (amb argelagues i esbarzers), plantes que t'agafen i no et deixen avançar i grimpades diverses per les parets de conglomerat, aconseguírem arribar-hi. Baixàrem els 41m de profunditat i a buscar s'ha dit entre els ossos, pedres i parets. Després d'uns minuts ja s'havia trobat el primer animaló. En total se'n van trobar cinc en la poca estona que hi vam ser. Els biòlegs estaven molt contents amb un somriure d'orella a orella: havia valgut la pena fer l'esforç de pujar cap aquest indret per baixar a l'avenc; nosaltres també ens vam contagiar de la mateixa alegria. Amb aquests cinc espècimens trobats sembla que n'hi ha d'haver prou perquè surti algun mascle (ja que sembla ésser que només es poden catalogar els mascles).

Crec que aquesta experiència ha estat mútuament beneficiosa. Per part nostra s'ha obert un camp completament desconegut i ens gratifica que la nostra activitat —una vegada més— pugui ésser utilitzada per altres rames de la ciència (vegeu *Grallera* núm. 5, "Coves del Rufino, crònica d'una descoberta").

Per part del grup espeleològic lleidatà hi érem en Josep Farré, Regina Hernández, Núria Terés i l'Antoni Satorra. Els biòlegs eren l'Oleguer Escolà i en Florentino Fadrique.

Petita fitxa tècnica:

Phylum:	ARTHROPODA
Classe:	INSECTA
Ordre:	COLEOPTERA
Subordre:	STAPHYLINOIDEA
Família:	CATOPIDAE
Subfamília:	BATHYSCHIINAE
Gènere:	ANILLOCHLAMYS
Espècie:	CATALONICUS

Longitud 2 mil·límetres, de color roig (com de caramel) y closca brillant, petits puntets a la part del protòrax y punts més grossos a les ales. S'assembla molt a l'*Anillochlamys tropica*.

Només se n'havia trobat un exemplar el 1910 descobert pel Dr. Jeannel a la cova Santa del Montsant: d'ací li ve el nom de *catalonicus* i l'interès dels biòlegs de trobar -ne més en diferents llocs de la zona a fi de poder determinar el seu abast.

Bibliografia:

Bulletin de la Société entomologique de France, 1913 (pàg. 454, 455).

Actes du Deuxième Congrès international d'études pyrénéennes, 1956, Luchon-Pau, 21-25 septembre 1954, Tome 3, Section II pàg. 109, 110, 116.

Monographie des Bathysciinae, R. Jeannel, 1924.

<http://www.aranzadi-sciences.org/karstologia/01bio-espeleologia.htm>

<http://fotosub.org/zoologia.htm>

http://www.bcn.es:8885/www_bcn/owa/eqnou.eq_veure?pIdenificador=92086001512&pAplicacio=E

Antoni Satorra i Maria O'Neill

Amics de l'Aventura

mobles

l'ebenista

projectes i dissenys a mida

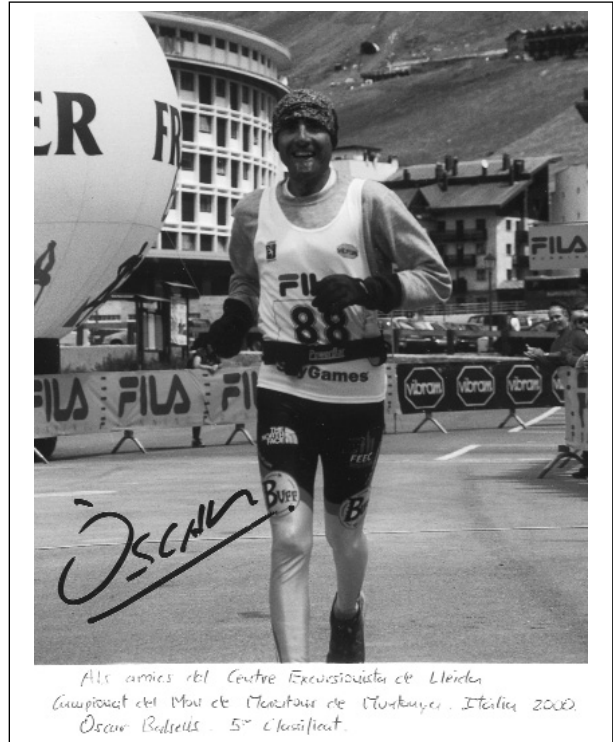
ctra. vall d'aran, km. 10,7 · 25124 rosselló (lleida) · tel. 973 73 27 79 · fax 973 73 27 16

Campionat del món de maratons de muntanya

Després d'un mes de repòs (15 dies de descans absolut i 15 d'actiu), a primers de novembre iniciem una nova temporada de curses de muntanya. Sembla que la cosa pinta bé, ja que la FEEC té interès a donar suport a la Selecció Catalana (entrenador, fisioterapeuta, metge, etc.) i els espònsors ens miren amb bons ulls, ja que l'objectiu del Mundial els atreu força. Això vol dir més sacrifici nostre per poder seguir les directrius marcades (si reps, has de donar), cosa ja prou difícil per algú que treballa i té família. Després d'aquest plantejament i de valorar el que em podia suposar, decideixo acceptar, ja que em donarà la possibilitat d'entrar i conèixer una mica més el món de l'esport. Ara, passats uns mesos, he comprovat que és impossible compaginar l'esport d'elit amb la feina diària ja que, primer, no descances prou —el descans forma part de l'entrenament—, segon, no estàs prou concentrat en el que has de fer, i tercer, és un sacrifici brutal els continus desplaçaments d'aquí cap allà. Això no vol dir que em penedeixi de la decisió ja que, com he dit abans, he après molt (aquesta temporada realment he entrenat, aquests darrers anys anava a córrer) i he fet més forts els lligams amb els companys amb els quals hem passat moments irrepetibles a més de conèixer força gent.

Doncs bé, la qüestió era fer una base atlètica forta, és a dir, una preparació basada en la d'un maratonista d'asfalt adaptat a les nostres característiques d'horaris, temps lliure, etc., tot mirant l'objectiu d'estar en forma a primers de juliol. Aquesta fase va durar fins a l'abril que va ser quan vam començar a fer la preparació específica de muntanya. En aquests cinc mesos podíem algun cop canviar de disciplina i jo vaig aprofitar per fer un duatló de neu i una cursa de raquetes. Les proves d'esforç i lactats eren habituals i cada vegada veies la millora significativa en la forma física, el que representava l'entrenament continu, planificat i personalitzat. Això era important psicològicament ja que t'ajudava a continuar amb més forces (en 2 mesos vaig passar de 152 pulsacions a 15 km/h a 130 a la mateixa velocitat, suportant millor la concentració d'àcid làctic i aguantant molts més minuts un ritme alt de carrera que realment és del que es tracta en una cursa de fons). Un dels factors que més m'animava era que, encara que els entrenaments fossin d'allò més durs, els assimilava, recuperant-me de les "pallisses". De res serveix entrenar hores i hores si el teu cos no ho assimila, ja que llavors arribes al sobreentrenament i a la fatiga.

Les concentracions se succeïen i encara que l'entrenador les "aprofitava", el bon rotllo entre nosaltres feia que fossin curtes. Com que el Conselh Generau d'Aran era espònsor de la Selecció, en vam fer algunes a Salardú. El programa tipus era el següent:

*Als carrers del Centre Excursionista de Lleida
Campionat del Món de Muntanya de (Turkany, Itàlia 2000)
Oscar Bustos. 5^è classificat.*

- Dissabte matí: 5 km d'escalfament + 5 sèries de 2.000 m (llindar anaeròbic) recuperant 3'.
- Dissabte tarda: 15 km tobogans, uns 5 dels quals ràpids.
- Diumenge matí: sortida de 3 hores amb neu (si les condicions eren bones, és a dir, neu dura).
- Diumenge tarda: gimnàs o exercicis durant unes 2 hores.

Com que el Quico Soler és guarda forestal, sempre que vàiem algun animal ens en deia el nom, també el nom científic, en llatí. Fins i tot se'n va adonar de les petjades de l'ós a Montgarri, a 10 m escassos d'un dels 2 refugis guardats, a començaments del mes de març. També vam fer concentracions a Barcelona, Olot (la zona volcànica i la Fageda d'en Jordà són racons que ningú s'ha de perdre) i d'altres llocs.

Aquesta primera fase va acabar en un test de Conconi pel matí i un de força per la tarda. Recordo un dels exercicis que se'ns va fer força dur. Proveu-ho: us heu de posar repenjats amb l'esquena contra la paret com si estiguéssiu asseguts en una cadira però sense cadira, en angle recte i els braços penjant. Les cames comencen a bullir i tremolar sense control. Havíem d'estar 5 minuts en aquesta posició. Ja em direu alguna cosa...

A partir del mes d'abril ja vam introduir entrenaments específics de muntanya, és a dir, les sèries ja les fèiem cap amunt,

cada setmana més llargues i amb menys recuperació. Les sortides ja tenien més desnivell. La primera setmana de maig decideixo (amb el visticla d'en Ricard, l'entrenador) anar al Quilòmetre Vertical de Luchon. Aquesta és una prova que reuneix els millors especialistes del centre i sud de França i ha passat de tenir 40 participants el primer any a més de 300 actualment. Total, que el guanyador i membre de l'equip nacional francès de Curses de Muntanya, Gilles Icart, bat el rècord del món i jo, que finalitzo en segon lloc, el d'Espanya, amb el mèrit de ser els dos únics corredors que hem anat més ràpids que l'antic tren de cremallera que anava pel mateix recorregut.

A primers de juny, com que no podia anar a una concentració als Alps que es feia més endavant, vaig anar a Sierra Nevada. Arribo un diumenge al migdia i s'acabava de celebrar el Campionat del món de bicicleta de muntanya. Una vegada a la recepció de l'hotel i després de sopar sento que em criden "màquina"! Em giro i era el Juan Jesús Gutiérrez amb la resta de l'Equip Nacional d'Esquí de Fons, menys l'alemany Muelegg, que no es reincorporava fins a l'1 de juliol. Va ser una gran setmana, no només pels entrenaments sinó també pel "bon rotillo". Vaig fer vida amb ells, a més, en Carlo Petrini, l'entrenador havia estat campió d'Itàlia de curses de muntanya a mitjan anys 80. Us puc ben assegurar que les declaracions que va fer en Muelegg sobre ell són totalment falses, absurdes i interessades. En Carlo és una bellíssima persona i vaig aprendre molt amb ell, així com del Benjamín, el metge, que es va oferir en tot moment a ajudar-me. Aquest ve del món del ciclisme (Clas, Mapei), i va marxar fastiguejat després de la comèdia del Tour de fa un parell d'anys.

Sierra Nevada és un lloc mancat de condicions naturals (a part de l'alçada), que han "habilitat" perquè les tingui. Així ens trobem amb un parell de circuits permanents de BTT força competents, un gran centre d'alt rendiment, una estació d'esquí amb bones instal·lacions i la carretera més alta d'Europa. Aquesta estava tallada als 2.650 m i pel matí havia de pujar des d'aquí fins al coll, a 3.100, prop del Veleta, per un camí que va creuant les paelles de la carretera. Una vegada al coll la pista continua cap a las Alpujarras i fins agafar el camí del Mulhacén hi ha uns 7 km de tobogans sempre per sobre dels 3.000 m. Cada tarda, el circuit del Mundial de BTT era el meu preferit. Algun dia coincidía amb els fondistes, especialment quan feia les sèries en pujada. Baixàvem plegats en fur goneta cap a Pinos Genil i mentre jo feia les sèries, ells pujaven fins al parador de Sierra Nevada, 30 km, en *rolleski* (2 dies en clàssic i 1 en patinador, fent el pas 1/1). Un parell de cops, quan tocava gimnàs, vaig anar al CAR. Senzillament és faraònic, amb unes instal·lacions envejables. Ara bé, aquells dies estava

buit (normalment sempre, segons em van dir).

Una vegada a la carretera, ja de tornada cap a casa, vaig prendre la decisió de deixar la Selecció a finals de l'estiu, decisió que li vaig comunicar al Ricard aquell cap de setmana en una concentració a Benasc.

Dues setmanes abans del Mundial es va celebrar a la Val d'Aran la cursa del Mulleres. No la podia fer tota ja que no hi havia prou temps de recuperació i només vaig fer un tros de pujada. Va ser un bon test ja que tota la setmana va ser força dura i vaig poder mantenir un ritme alt. Aquella setmana vaig estar dormint al Cap de Vaqueïra i a primera hora del matí sempre em despertava amb la companyia dels isards ben prop de la caseta.

I bé, va arribar la setmana decisiva. Molts mesos de sacrifici per assolir un bon resultat en una sola cursa, en un dia determinat i a una hora en concret. Com d'altres vegades, l'àrea de servei de Narbona va ser el punt de trobada. Sortim en fur goneta a les 12 i a les 8 arribem a Cervínia. Anem a l'hotel i sortim a tressar una mitja hora. Al dia següent pugem al Plateau Rosa i mentre el Quico, l'Esteve i la Teresa es queden a Cime Bianche jo pujo amb el telecabina fins dalt. Vaig tranquil·lament fins al Petit Cervino (un cim foradat amb fins i tot un ascensor per arribar al pic) i passejant pel Plateau del Breithorn espero els altres. Volem pujar al cim però l'aresta final està una mica delicada i decideixo tirar avall. Tota la setmana va ser força tranquil·la, amb rodades curtes i suaus. Ara bé, a les tardes hi havia un moment que cap de nosaltres volia que arribés. Després del massatge havíem d'estar 10 minuts dins la banyera amb aigua freda de l'aixeta (a 2.000 m ho està una mica) de cintura avall. Els 3 primers minuts us ben asseguro que feia pessigolles i més amb la reacció que feia l'aigua amb l'esprai que hi havia posat en Fede uns minuts abans al massatge. El dissabte vam canviar la banyera per un barranc que baixava directament de les petites glaceries que rodegen Cervínia, cosa que va fer més "agradable" la darrera relaxació en comú. El dia abans havia arribat en Joan Cardona i en feia dos el metge, en Dani Brotons. És un luxe tenir un metge altament qualificat al teu costat ja que tots els dubtes que podíem tenir, especialment sobre alimentació, els satisfèiem al moment. Jo estava fent la dieta dissociada francesa, és a dir, no tan dràstica com l'escandinava i en tot moment m'indicava el menú a elegir.

I arriba el gran dia. La sortida és a les 8 h 30 min i quan els altres ja han acabat d'esmorzar, a les 7 h, jo surto de l'habitació cap al menjador. Només queden els tècnics i com és habitual menjo una mica de muesli amb te i una barra de Power Bar amb mig litre d'aigua. Dono a l'entrenador la programació dels

avituallaments i vaig cap a la sortida.

Els corredors americans s'havien queixat que el mundial, dos anys després es tornés a fer a Itàlia ja que s'havia parlat de fer-ho a Colorado, que també ho havia sol·licitat, però la massiva aflluència de corredors europeus, i en ser pocs els corredors professionals en aquest esport, va determinar que es fes una altra vegada a Europa.

Arribo per veure la sortida de les noies (mitja hora abans) però l'organització decideix endarrerir -la mitja hora ja que al Plateau Rosa fa molt vent amb una temperatura de 12°C negatiu i amb la impossibilitat que poguessin volar els helicòpters. A Cervínia el dia és clar però també fa força fred. Ens refugiem tots en un hotel tot esperant notícies. Doncs bé, a tres quarts de 9 surten les dones i a les 9 h10 min nosaltres. Passem al davant i m'abraço amb en Quico, en Joan i amb l'Esteve desitjant-nos sort.

Sortim i el ritme és més alt del normal ja que han retallat la cursa uns 7 km. Aquest tipus de carreres es decideixen per eliminació ja que el nivell és molt semblant. Ens posem davant els 2 primers km i en Quico, en Joan i jo avancem uns metres els altres. No ho havíem parlat, però es veia ben clar que jugàvem a guanyar. Ens agafa el mexicà Ricardo Mejía i imposa un ritme més fort. En Joan es despenja i l'agafa la resta del grup mentre nosaltres 3 anem tirant. Miro el desnivell salvat, uns 500 m, i portem ...20 minuts! i això que el primer quilòmetre era gairebé pla. Decideixo baixar el ritme ja que només hem fet que començar. M'agafen en Jean Pellisier i en Dennis Brunod. El primer em diu: *Òscar, come va?* Jo li dic: *va bene, va bene*, però la veritat és que estic passant un mal moment. Finalitzem la primera pujada (refugi d'Orionde) i en Quico i en Mejía em porten poc més d'un minut d'avantatge i els italians els tinc davant meu. Per darrere veig tot un reguitzell de corredors però no veig ni el Joan ni l'Esteve. Al Joan li passa moltes vegades el mateix, surt com un llampec i després es perd. Ara bé, també molts cops es recupera i al final t'agafa. Després del primer avituallament agafem un camí molt atlètic que ens porta fins a Plan Maison. Trobo que no em recupero. Si hi havia uns quilòmetres fets especialment per a mi en aquesta carrera era en aquest tros, i possiblement vaig fer un dels pitjors parcials. Els italians marxen i em passen un mexicà, un americà i dos corredors més, amb el gran grup a poc menys d'un minut. Una vegada a Plan Maison, en Fede em dona el segon biberó amb Power Gel i aigua. Dins el cos humà hi passen coses estranyes, però us ben asseguro que, després de fer un rot (en Fede em diu: "osti tio" i es posa a riure) vaig començar a funcionar un altre cop. Començo a

recuperar-me i em poso cinquè veient ben a prop els italians. Decideixo dosificar-me ja que no portem encara mitja cursa, sempre mantenint les distàncies. Una vegada al Plateau Rosa veig per davant que en Quico no és gaire lluny —l'han avançat els italians i el mexicà— i per darrere n'hi ha un de l'equip. Com no! Era en Joan, que n'ha fet de les seves. Abans d'arribar al Plateau del Breithorn m'agafa i vaig amb ell uns centenars de metres. Porta un ritme altíssim, encara que sé que a la baixada, si tot va bé, el passaré. Fem mitja volta al coll i en Quico em porta poc més d'1 minut i en Joan uns 20 segons. La baixada per la glacera no era gens fàcil ja que la neu estava dura i si volies anar ràpid havies de posar la posició del cos perpendicular al pendent si no volies anar per terra. Anava molt segur ja que en Fede m'havia embenat el turmell dret a causa d'una lesió que arrossegava feia unes setmanes. Depasso fàcilment el Joan i tinc el Quico a pocs metres. Després de 900 m de desnivell s'acava la neu i ara la baixada es fa per una pista d'esquí amb terra i pedres. L'agafó i anem gairebé 5 minuts un al costat de l'altre. No el veig bé ja que, després de passar un tros tècnic, no em deixa enrere. A Plan Maison l'avanço uns 30 segons i ja veig que si tot va bé, arribaré cinquè. Quan xafo l'asfalt del poble ja m'adono que serà així i a 200 m abans de creuar l'arribada deixo les ulleres a un espectador i em poso el *buff* al cap. Aquells metres van ser molt feliços, conscient que els havia de viure de ple. Després de les felicitacions de tot l'equip tècnic i a poc més d'1 minut entra en Quico. Ens abracem i és clar, ens cauen unes llàgrimes. L'alegria es completa amb l'entrada d'en Joan. En desena posició entra l'Esteve, que també ha fet una gran cursa. Uns minuts després entra la Teresa, en quart lloc femení. El guanyador va ser en Ricardo Mejía que em va portar quasi un quart d'hora d'avantatge i, en dones, la italiana Gloriana Pellisier va ser la vencedora.

Un cop ja al cotxe i de tornada cap a casa sentia com si se n'anés alguna cosa de dins meu. Sabia que les sensacions viscudes aquests darrers mesos ja no tornarien, però amb la satisfacció de haver-ho donat tot, almenys 3 hores d'un dia del mes de juliol de l'any 2000.

Gràcies, Sílvia i Blau, per la vostra comprensió.

Gràcies, equip tècnic, per tot el que heu fet.

Gràcies, espònsors, perquè sense vosaltres aquesta aventura hagués estat impossible.

Òscar Balsells

La Transatlas: una proposta excitant

Quan, a les acaballes d'estiu, acostumem a fer balanç d'allò que hem fet o hem deixat de fer, molts cops optem per obrir un arxiu de la nostra memòria per abocar -lo i compartir el gaudi- ment d'una experiència amb companys sensibles a les mateixes emocions. Com, a més, s'acosten les dates d'inscripció, he decidit proposar -vos una alternativa força interessant a qui encara tingui temps i empena per combinar lleure, turisme i esport: el Raid Transatlas en BTT al Marroc.

L'octubre de l'any 1999, amb en César Fernández, representàrem la lleidatania entre els 40 participants de l'edició (la setena). Lògicament les expectatives competitives eren sota mínims enmig de tanta màquina però, creieu-me, l'esforç físic —gens menyspreable— per una participació digna, la recordem molt vagament davant l'encís gairebé místic d'aquells territoris durs i sense concessions. Sobris, certament, però atractius i acollidors tanmateix, com la cultura berber que els habita.

Encara que quilometratges i itineraris varien segons l'edició, l'organització —bona i experta— plantejà un recorregut de poc menys de 400 km a recórrer en 6 etapes. Així, després de la partida des de Xeres i dues jornades d'autocar fent turisme, arribàrem a un càmping, prop de Midelt, on travessant el Plateau de l'Arid fins als peus del Djebel Ayachi (3.737 m) iniciàrem la incursió per zones que costava de creure que fossin coetànies nostres. Fins arribar a Imilchil, el quart dia sobre la bici, en molts dels llogarrets la canalla s'espantava en veure aquells ginyes de ferro sota el cul d'un exèrcit invasor amb cascs i vestimentes cridaneres que travessava la seva espартana quotidianitat. Val a dir que, en força ocasions quan el terreny

Arxiu: Jordi Paül

L'altiplà previ al descens per les gorges del Todra.

ho permetia, et trobaves distret tot pedalant i reflexionant sobre temes transcendents amb una certa dosi de culpabilitat.

Els desnivells a superar no semblaven res de l'altre món (el sostre fou el Tizi-Tirherhouzine de 2.770 m des d'uns 900 m més avall) si establim comparacions amb les nostres muntanyes. Tampoc les distàncies eren *a priori* exagerades si tenim en compte travesses i curses freqüents a casa nostra. Però la mitjana de 60 km diaris s'enduria, d'una banda, per les característiques del terreny (la sequedat bestial a l'ambient que castigava la respiració, la pols omnipresent, el fred nocturn, l'escassetat d'aigua i la qualitat força pedregosa de les pistes i dreceres) i de l'altra per les circumstàncies pròpies d'un raid en aquelles condicions (el muntatge i trasllat diari d'un campament diferent, la incomoditat per un mínim d'higiene —quan era possible—, el manteniment de la bici després de l'etapa, el menjar escàs i la inevitable acceleració imposada al grup dels qui lluitaven per alguna cosa més que participar). Tot plegat un còctel amb certa exigència física però, sens dubte, a l'abast de qualsevol amb una preparació diguem-ne normal, i amb l'afegit de practicar el MTB en un marc on les percepcions noves i els sentits sempre a l'aguait acompanyen la regular cadència de plats i pinyons.

Així, finalment, quan t'enfilaves per la darrera i llarga baixada de les gorges del Todra desitjós del retorn a la civilització del benestar, també eres conscient d'haver viscut una experiència irrepètible, compartida intensament amb un grup de nous companys de qui una setmana abans en sabies poc més que la procedència. Llàstima que el poti-poti de turistes i autocars al punt d'arribada i les notícies sobre les previsions d'asfaltar els vials de l'Atlas et despertessin sobtadament d'allò semblant a un somni que, més tard, enyoraries.

Jordi Paül

Activitat realitzada del 2 al 12 d'octubre de 1999

De Seta a Bordeus, de mar a mar, 494 km amb caiac, del Mediterrani a l'oceà Atlàntic

Fa sis anys, llegint una revista de muntanya i aventura, em vaig assabentar que el sud de França es podia creuar de la costa mediterrània a l'oceà Atlàntic per mitjà de canals i rius.

L'any passat vaig comprar-me un caiac d'expedició, dut d'Alemanya. Al poc de tenir-lo, ja vaig anar fent trams de l'Ebre a la Rioja (Logroño). Tant l'experiència en aquest lloc com a Castella i Lleó va ser positiva, però em va fer veure també la part negativa. Que en ser el caiac de 4,90 m i pesar entre 50 i 60 kg, com que anava sol se'm feia bastant costós de moure'l per les preses. Per això la idea de França, de poder navegar per canals, sense trobar cap presa, se'm va fer més agradable.

El 13 de juliol de 2001, tenia les coses enllestides i l'equip preparat per dirigir -me a la Jonquera i després de passar per Perpinyà, Narbona i Besiers arribava a Agde amb el cotxe i el caiac.

Vaig deixar el cotxe ben aparcat i el dia 14 vaig començar en direcció Besiers, Cabestany, Le Somail, Argens Minervois, Carcassona. Com que pesava més del compte, vaig haver de deixar coses a Languedoc. Després vaig passar per Villesèquelande, Castelnou d'Arri, Vilafranca de Lauregues, fins a Tolosa, trigant uns 12 dies.

Amb tot el menjar, el caiac pesava molt i no vaig anar de pressa. Havia de vorejar rescloses, sortint del canal i passant a l'altre costat, muntant rodes i superant unes 80 rescloses, en uns 200 km. Sabia quan havia sortit, però no sabia quan acabaria l'activitat. Suposo que aquesta és l'essència de les travesses. A Tolosa vaig fer estada en un càmping durant dos dies, aprofitant per descansar i restablir forces. A l'hora d'emprendre de nou el viatge, podia elegir entre 2 itineraris, navegar per l'esquerra del riu Garona, o decantar-me pel canal de la dreta. Per recomanacions de tercers, vaig continuar pel canal, ja que segons m'havien dit, gaudia de menys rescloses i no tindria problemes amb el cabal, cosa que alleugeriria la marxa.

Aquest canal neix a Tolosa i acaba a Castets, lloc on hi ha la confluència amb el riu. A partir d'aquesta població no queda altra opció que remar per la Garona fins arribar a Bordeus, aproximadament uns 36 km. Vaig passar per Grisollàs, Montech, Castelsarrasin, Moissac. En resum, vaig poder conèixer el sud de França d'una manera pausada. Feia una mitjana de 4 km/hora, fet que em permetia veure detalls i observar tot allò que m'envoltava. De vegades em sentia enganxat al paisatge, em semblava que no arribaria mai a Bordeus. Aquesta assimilació del paisatge em va permetre un major apropament

Arxiu: Eduard Albesa

Gaudint d'un moment amb el caiac.

a la zona, a la gent, i veure'n els detalls amb més profunditat que si es fa el viatge de manera convencional. Vaig arribar a Bordeus el dia 6 d'agost, havent realitzat uns 250 km.

Del 7 al 12 d'agost vaig fer turisme, encara que també caiac en una petita illa, al costat de Mar gaux, al riu Gironde, i després al Bassin d'Arcachon (illa dels Oiseaux), al mateix oceà Atlàntic. En total, uns 24 km de caiac.

Després de passar a Lleida uns dies, vaig tornar a Carcassona a buscar coses que havia deixat a la travessa, i vaig aprofitar per fer dos etapes més de caiac que havia deixat per fer. D'Agde passo primer un tram del riu Hérault i després per un canal fins a l'estany de Thau, anant i tornant, i fent uns 56 km del 31 d'agost fins al 6 de setembre.

Al migdia menjava barretes de fibra, de cereals, i també fruits secs. Quan parava aprofitava per beure molt, ja que podia passar llarga estona abans no tornés a parar. El sopar era la menjada més forta i cuinava els aliments. Improvisava els campaments de parada nocturna, dosificant cada jornada, calculant a ull les hores que restaven per arribar a la població on passaria la nit. Solia aprofitar les hores de sol, però calia ser caut i tenir un marge prudencial, perquè era important parar la tenda en un lloc pla per assegurar el descans nocturn i prosseguir l'endemà el camí amb forces.

Havia realitzat un itinerari que mai cap lleidatà no havia intentat. Des del principi tenia clar que aquest viatge no eren només unes vacances qualssevol. Era el meu homenatge al Jesús i a la Lolita, morts en accident dos mesos abans, companys i amics del CEL.

Eduard Albesa